



Arrest

nr. 145 287 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 16 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2014 tot weigering van de aanvraag tot gezinshereniging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 januari 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 13 juni 2014 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 47/1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten.

1.2. Op 11 december 2014 nam verweerder de beslissing tot weigering van de aanvraag tot gezinshereniging met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 17 december 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene vroeg op 13.06.2014 gezinshereniging aan met haar schoondochter mevrouw [S.A.], geboren op 02.10.1972, van Duitse nationaliteit, [...]. Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 3° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3, §3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven’.

Als bewijsstuk legt betrokkene een medisch attest dd. 13.09.2014 voor, opgesteld door dr. [V.D.P.], waaruit blijkt dat zij wegens medische redenen continu medische zorg nodig heeft. Uit dit voorgelegde attest blijkt echter noch dat de vermelde medische redenen ernstige medische redenen betreffen, noch dat vereiste continue medische zorg door de referentiepersoon dient te worden gegeven.

Tevens toont betrokkene niet aan dat benodigde medische zorgen niet kunnen worden verschaft door overige familieleden in het herkomstland.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 3° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

Dit zijn de bestreden beslissingen

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in haar tweede middel, met betrekking tot de beslissing tot weigering van de aanvraag tot gezinshereniging, de schending aan van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Dat de bestreden beslissing genomen werd door mevr. [M.V.], een attaché.

Dat art. 47/1 van de Vreemdelingenwet niet bepaalt wie er bevoegd is een beslissing te nemen over dergelijke aanvragen. Dat ook het hoofdstuk waarin art. 47/1 wordt vermeldt geen bepaling bevat omtrent de bevoegdheid om inzake dergelijke aanvragen een beslissingen te nemen.

Dat wel wordt gesteld dat de bepalingen van het voorgaand hoofdstuk van toepassing zouden zijn.

Dat evenwel deze voorgaande hoofdstukken eveneens geen bepaling bevatten omtrent de bevoegdheid van dergelijke aanvragen of zelfs aanvragen vermeld in dit hoofdstuk.

Dat ten overvloede ook het KB geen aanduiding geeft omtrent de bevoegdheid om een beslissing inzake art. 47/1 en tenslotte voor zover zulks zelfs juridisch mogelijk is, geeft het delegatiebesluit geen opgave van een mogelijke delegatiebevoegdheid inzake art. 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Dat in dergelijke gevallen enkele en alleen een beslissing kan genomen worden door de Minister zelf.

Dat een attaché onbevoegd is een beslissing te nemen in deze materie en de beslissing om deze reden dient te worden nietig verklaard.”

2.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet;

Er zou tevens sprake zijn van machtsoverschrijding.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet bepaalt wie bevoegd is om een beslissing te nemen over dergelijke aanvragen.

Verweerder verwijst dienaangaande naar artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Terwijl artikel 13 van het Delegatiebesluit van 18.03.2009 bepaalt:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 : artikel 7, § 2; artikel 12, § 2; artikel 17/7, § 1; artikel 25, § 2, derde en vijfde lid; artikel 25/2, § 3, derde en vierde lid; [2 artikel 26, §§ 2 en 4; artikel 26/1, §§ 2 en 4]2; [2 artikel 26/2, § 5; artikel 26/2/1, §§ 3 en 5]2; artikel 26/4; artikel 26/5, §§ 1er en 2; artikel 30, eerste lid gelezen met het derde lid; artikel 30bis; [3 artikel 32, § 2ter; eerste lid;]3 artikel 40, eerste en vijfde lid; [1 artikel 44, tweede lid;]1 artikel 49; [2 artikel 51, § 2, tweede lid]2; artikel 52, § 4,”

Vermits de bevoegdheid voor het nemen van een beslissing o.g.v. artikel 40bis Vreemdelingenwet juncto artikel 52 §4 van het K.B. van 08.10.1981 uitdrukkelijk werd voorzien, kan hieruit worden afgeleid dat de attaché eveneens bevoegd is om een beslissing te nemen o.g.v. artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, en dit gelet op de inhoud van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet dat bepaalde specifieke regels voorziet inzake het bewijzen van een duurzaam karakter van de relatie doet hieraan geen enkele afbreuk aangezien dit artikel niet voorziet in een afwijkende bevoegdheid dan deze voorzien in het Delegatiebesluit en geldend voor de in artikel 40 bis bedoelde familieleden.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

2.1.3. De Raad stelt vast dat verweerder niet betwist dat in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet zelf niet is bepaald dat een gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging bevoegd is om vast te stellen of een vreemdelingen als een familielid van een burger van de Unie zoals bedoeld in voormelde bepaling kan worden beschouwd.

Verweerder betoogt echter dat uit artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) kan worden afgeleid dat een gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris bevoegd is om te beslissen dat een vreemdeling geen recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet kan laten gelden. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op vreemdelingen ten aanzien van wie reeds werd vastgesteld dat zij familieleden van een burger van de Unie zijn. Dit blijkt niet alleen uit de tekst van dit artikel zelf – waarin wordt gesteld dat het handelt over de “*de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1*” –, doch tevens uit de memorie van toelichting bij de wet waarbij artikel 47/2 in de Vreemdelingenwet wordt ingevoerd. In deze memorie wordt immers geduid dat de leden van de familie van een burger van de Unie in de ruime zin pas onder het werkingsgebied vallen van de richtlijn 2004/38/EG zodra het recht op binnenkomst of verblijf hen is toegekend, dat vanaf dat ogenblik het geheel van de bepalingen van deze richtlijn op hen wordt toegepast en dat “*om die reden*” is voorgeschreven dat de bepalingen van Hoofdstuk I van Titel II van de Vreemdelingenwet op hen van toepassing zijn. Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat uit de verwijzing naar de bepalingen van Hoofdstuk I van Titel II die is opgenomen in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet zou kunnen worden afgeleid dat een gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris

bevoegd is om te beslissen of een vreemdeling al dan niet een recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie kan laten gelden.

Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat de bevoegdheid van de ambtenaar die de beslissing tot weigering van de aanvraag tot gezinshereniging nam zou voortvloeien uit een bepaling van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 dat uitvoering geeft aan een bepaling van Hoofdstuk I van Titel II van de Vreemdelingenwet in combinatie met artikel 13 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Er dient ten overvloede op te worden gewezen dat verweerder ook nalaat aan te geven op welke grond hij meent dat in een koninklijk besluit kan worden bepaald dat een gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris een beslissing kan nemen indien de wetgever niet uitdrukkelijk heeft voorzien dat de bevoegde minister of staatssecretaris zijn bevoegdheid kan laten uit oefenen door een gemachtigde (cf. RvS 6 april 2011, nr. 212.501). Hierbij moet worden benadrukt dat, overeenkomstig artikel 105 van de Grondwet, de Koning geen andere macht heeft dan die welke de Grondwet en de bijzondere wetten krachtens de Grondwet zelf uitgevaardigd, hem uitdrukkelijk toekennen.

De Raad besluit dat niet blijkt dat de beslissing tot weigering van de aanvraag tot gezinshereniging werd genomen door de hiertoe bevoegde overheid.

Het tweede middel is gegrond.

2.2. Daar het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, volgens de motivering ervan, werd afgegeven op basis van de vaststelling dat verzoekster het verblijf werd geweigerd en nu blijkt dat deze weigeringsbeslissing niet werd genomen door de bevoegde overheid, dient ook voormeld bevel om het grondgebied te verlaten te worden vernietigd. Er dient daarenboven te worden benadrukt dat verzoekster in haar eerste middel terecht betoogt dat verweerder naliët om de wettelijke basis van dit bevel om het grondgebied te verlaten te vermelden. Aangezien artikel 8 van de Vreemdelingenwet voorziet dat steeds dient te worden verwezen naar de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast, is voormeld bevel om het grondgebied te verlaten derhalve hoe dan ook niet afdoende gemotiveerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2014 tot weigering van de aanvraag tot gezinshereniging met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK